

Wat is het hier donker...

Ik zit in de buik van mijn moeder samen met m'n broertjes en zusjes en het wordt nu toch wel érg krap! In de goede oude tijd hadden wij voldoende ruimte en deinden heerlijk rond in de lauwe vruchtwaterzee.

Echter, aan alles komt een eind en het wordt tijd dat wij de wereld gaan verkennen
We zijn er klaar voor.
Af en toe worden wij volledig op en in elkaar gedrukt en kunnen dan geen kant op.

Naarmate de uren vorderen worden de aantal keren dat wij zo op en in elkaar worden gedrukt steeds veelvuldiger. Prettig is anders...

Eindelijk, we krijgen wat ruimte, het is bijna mijn beurt want ik zie een straaltje licht af en toe.

Hè, hè, ik ben geboren!
Zo ongeveer 500 gram Labrador!
Val meteen met mijn neus in de boter.
Waar ik terecht ben gekomen is een feestje aan de gang.
De mensenkinderen zijn op zeilvakantie geweest en de goede resultaten daarvan mét aanhang aan het vieren.

Ze zitten allemaal rondom mijn moeder met een hapje en een drankje en verwelkomen ons een voor een méér dan hartelijk als we in de werpkist belanden.

We hebben natuurlijk geen benul van tijd en klokken maar ze blijven erg lang bij ons, de hele eerste nacht.
Mocht er ook maar iets dreigen mis te gaan dan kunnen ze meteen ingrijpen.

M'n eerste indrukken zijn werkelijk fantastisch en na een heerlijk melkmaaltje knap ik mijn eerste uiltje op aarde.

Onze eerste drie weken op aarde...

In verband met infecties - een moeilijk woord voor een pup, maar de lezer zal dat begrijpen - zijn wij helemaal overgeleverd aan de eigen familie.

Er worden geen "puppen-mensen" (toekomstige bazen en bazinnetjes) bij ons toegelaten.

Moet nog even kwijt dat ons veouwtje "ons moe" is, wij horen dagelijks: "kom eens gauw bij ons moe, dan gaan we samen eens lekker kroelen.

Dat is zo heerlijk, al kroelend val je in slaap in haar armen, het ware genieten...

Elke dag wegen, eten, slapen, lekker knuffelen, dan wil je wel groeien hoor

Zo rond veertien dagen oud gingen onze oogjes open en wat we toen allemaal zagen...

Bijvoorbeeld onze oma, Sacha, die, als mijn moeder dat toestond, wel de hele dag in de werpkist wilde liggen en ons zogen, alhoewel, in het begin mocht dat niet zo vaak van onze moeder.

Toen we wat groter werden vond ze het wel prettig, kon ze fijn weer eens met de andere labjes spelen!

De andere labjes zijn ook familie van ons.

Ze kwamen de hele dag naar ons kijken en met ons spelen.

Als het té druk voor ons werd zei ons moe: "d'r uit allemaal, de puppen moeten slapen".

Dan breekt de dag aan dat je al een beetje kunt staan en lopen, eng hoor, je wiebelt alle kanten uit.

De maaltijden veranderen ook.

De eerste keer zullen we nooit vergeten.

Heerlijke pap met vlees in de ring, allemaal erom heen en eten maar, nou ja, eten?

Zwemmen is een betere omschrijving!

Na het zwemmen in de etensring gaan we dan zwemmen in de aanrechtbak want al die pap in de vachtjes is een kleverige boel en het wordt zo hard als een plank!

Na het wassen worden we allemaal drooggeföhnd, weer een
nieuwe ervaring
Mmm, maakt wel lawaai maar lekker warm is het wel.
Eigenlijk vinden we het allemaal best prettig.
Van zulke ervaringen leer je veel en ondertussen zijn we toe aan
een kwartiertje buitenlucht.
Niet langer dan een kwartiertje want de lucht is toch nog wel
wat scherp aan de kleine puppenoogjes!
Maar ook dat went snel en als het goed weer is zijn we zoveel
mogelijk buiten aan het spelen en ravotten.

Op een dag zette ons moe een kinderzwembadje buiten voor ons.
Al het speelgoed mocht erin, balletjes, piepertjes, we sleepten
alles in en uit het bad en probeerden het van elkaar af te pakken.

Heerlijk stoeien in het water, lekker slobberen en zo, met een bek vol water,
tussen neus en lippen door even de keuken in om dat aan ons moe te laten zien,
ondertussen laat je het water uit je bekkie lopen en in no time staat met behulp
van alle broertjes en zusjes de keuken helemaal blank!

Ons moe verzint vaak leuke dingen voor ons.
Zo laat ze ons vleugeltjes apporteren, kleine dummy's zoeken en ga zo maar door.
Gisteren heeft ons moe een sleepje door de tuin getrokken naar onze etensbak
toe zodat we om ons eten te krijgen eerst het sleepje moesten uitwerken.
Dat doen we even allemaal hoor!

Al etend, drinkend, slapend en groeiend nadert nu de dag dat we echt weggaan
bij onze moeder, oma, de andere labjes en niet te vergeten de FAMILIE.

"Ons moe" heeft het druk de laatste dagen
Telkens weer komt er nieuw, en ander bezoek.

Allemaal voor ons...

Vandaag is het weer zo'n dag
Het ene bezoek is nog maar net vertrokken of het volgende kondigt
zich alweer aan.

De coffeemaker maakt overuren, maar het moet gezegd, de visite
wordt gastvrij onthaald en in de watten gelegd.

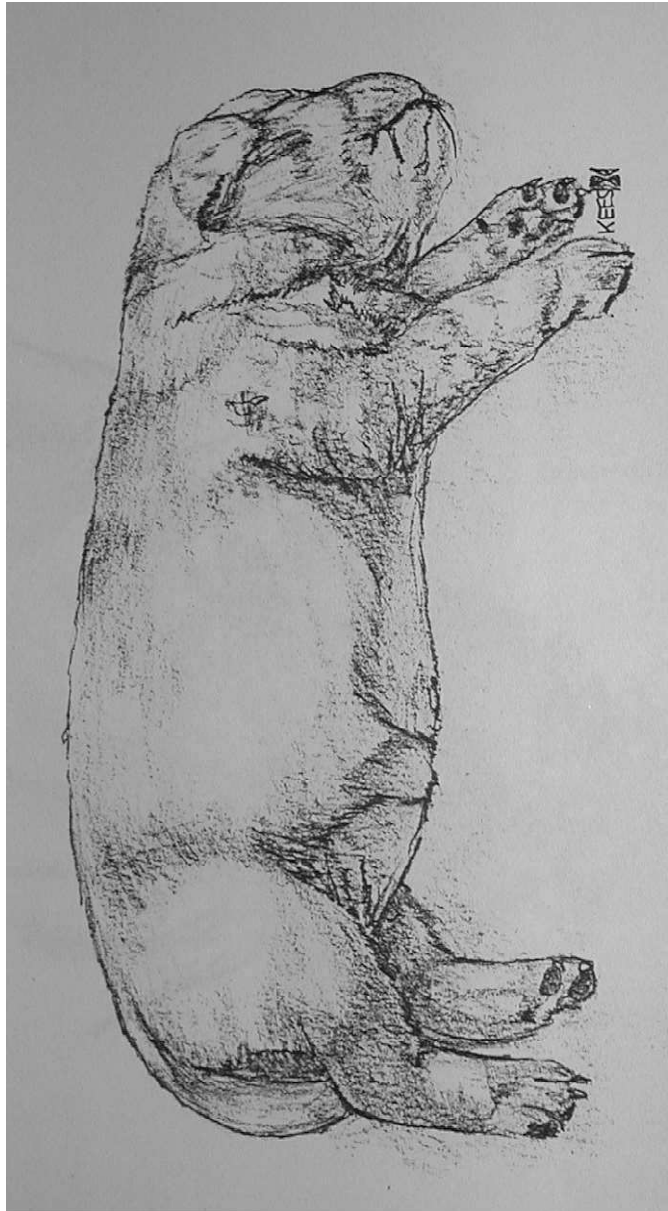
De vreemde stemmen die ik hoor staan me wel aan.
Ze klinken in ieder geval zeer enthousiast.

Als mijn vrouwtje boven komt houd puppy zich lekker slapend, een
beetje verlegen hè?

Zo komt het dat niet ik, maar een van mijn broertjes wordt opgetild
en meegenomen naar de huiskamer.

De stemmen die mij wel aanstonden klinken nu nóg enthousiaster.
Jammer dat puppy "sliep"...

Maar, je weet nooit hoe een koe een haas vangt, of wel:
hoe een puppy een baasje vangt!

Wat is het spannend op de aarde.
Terwijl wij gestaag groeien is het vrouwtje heel druk met het selecteren van onze toekomstige baasjes en bazinnetjes.

We zien dat het een moeilijke taak is.

We zien er werkelijk schitterend uit en het vrouwtje hoopt ons in de toekomst terug te zien op de show of op een jachtproef.

Als huis- en gezinshond zijn wij ook erg geliefd maar showen en jagen zit in ons Labradorbloed dus houdt de vrouw daar terdege rekening mee.

Via vrienden heeft het vrouwtje al eens een halfbroer van mij geplaatst en dat is haar goed bevallen.

Dezelfde vrienden bellen op en vragen of er puppy's zijn.
En óf we er zijn...

Het gezin waar een van ons geplaatst zou worden ziet echter af van het plan een hond in huis te halen.

De vrienden vragen of ze naar ons mogen komen kijken?
De vrouw waarschuwd de vrienden ervoor dat zij helemaal "verkocht" zullen zijn als ze ons zien.

Ze komen en zijn inderdaad voor 99% "verkocht".

Let op mijn "blaffie", die éne procent komt binnen enkele weken...

Ah, de stemmen zijn er weer.

Ze vinden ons allemaal hard gegroeid en al heuse hondjes.
Daar komen ze nog wel achter, het betreft hier puppy's!

Het is schitterend weer dus demonstreren wij hoe we een schaal voeding naar binnen werken en al keurig een plas en een poep doen buiten het kenneltje.

De stemmen klinken steeds verrukter als onze smoeltjes worden gewassen door de volwassen soortgenoten.

Zie dat niet helemaal zitten.

Dat is toch de gewoonste zaak van de wereld?

Na ons nog een poosje bestudeerd te hebben stelt de hoge stem vast dat "ons moe" het erg druk heeft.

Beloven haar nog eens goed te zullen nadenken of zij één van ons willen adopteren...,

waarna de stemmen vertrekken.

Ben nu wel érg nieuwsgierig geworden.

Wat een drukte vanmorgen.
Mensen lijken soms sprekend op opgewonden hondjes.

Moet toch eens goed luisteren wat er allemaal gaat gebeuren
vandaag.

Ben erachter waar al die drukte goed voor is
Mijn vrouwtje en de baas gaan samen met een aantal volwassen soortgenoten
naar de familiereünie op de Apenheul in Arnhem.

Mijn hele familie is daar aanwezig en nog veel andere Labradors.
Er zijn keurmeesters, die vertellen aan de eigenaren van de hondenn of je er goed
uitziet en mooi loopt.

Bij mij is dat geen punt,
voel dat ik wel goed in mijn vel steek.

Moet wachten tot volgend jaar om te kijken hoe het nu precies toegaat op dat
feest!

Als iedereen 's avonds thuiskomt hoor ik dat er weer mensen hebben besloten één
van
ons te adopteren.

Zouden het de stemmen zijn?

Je weet maar nooit hoe een hond een baas vangt...